

Εξομολόγηση καρδιάς από τον Μητροπολίτη Αμβρόσιο

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

_____ Την Κυριακή 19 Νοεμβρίου 2017, με τη Χάρη του Κυρίου μας, συνεπλήρωσα ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΝΝΕΑ (39) ΧΡΟΝΙΑ ποιμαντικής Διακονίας στην ιστορική αυτή Ιερά Μητρόπολη. Τριάντα εννέα χρόνια αγώνων, μάχης και παλαισμάτων προς δόξαν Κυρίου, δημιουργίας, χαράς, πόνου, δακρύων, πρό πάντων δέ προσευχής! Το μοναδικό μου εφόδιο σε όλη αυτή την μαρτυρική, και συγχρόνως δημιουργική, πορεία ήταν και παραμένει η καταφυγή μου στον Κύριο! Εκεί πάντοτε έθετα και συνεχίζω, γονατιστός και με δάκρυα, να θέτω τα προβλήματα και την αγωνία μου.

Την αγωνία της ψυχής μου μοιραζόντουσαν πάντοτε οι εκλεκτοί μου Συνεργάτες στον Αμπελώνα του Κυρίου μας

_____Έτσι, λοιπόν, καθώς τώρα εισέρχομαι στο τεσσαρακοστό έτος της ποιμαντορίας μου, εθεώρησα χρέος μου να τελέσουμε μια επιμνημόσυνη Δέηση για την ανάπαυση της ψυχής των αιμνήστων Προκατόχων μου, υπερόχων και αγιασμένων εκκλησιαστικών Προσωπικοτήτων!

_____Συγχρόνως η Κυριακή 19η Νοεμβρίου κατά μίαν ευτυχή συγκυρίαν εγύρισε τη σκέψη μου στο έτος 1978, όπου η συγκεκριμένη ημερομηνία ήταν πάλι την ημέρα της Κυριακής, οπότεν έλαβε χώραν η ενθρόνισίς μου στην ωραία αυτή πόλη, το Αίγιο.

_____Ευγνωμονώ τον Φιλάνθρωπο Κύριό μας, διότι κατά την μεγάλη Του ευδοκία ένας Κληρικός, προερχόμενος από μία οικογένεια ευσεβών μεν αλλά όχι και πλουσίων, ούτε και επιφανών προσώπων, ανέβαινε τα σκαλοπάτια της Ιερωσύνης και γινόταν Επίσκοπος ψυχών, «υπέρ ων Χριστός απέθανε»(Ρωμ.5,6). Ας είναι αιωνία η μνήμη των γονέων μου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΙΤΣΑΣ ΛΕΝΗ!

_____Ο Γεώργιος, καταγόμενος από το Προσήλιον της Αμφίσσης, ως στρατιώτης είχε υπηρετήσει στο μαρτυρικό μέτωπο της Μικρασιατικής καταστροφής επί οκτώ τόσα χρόνια, ήταν δε «υποδηματοποιός», δηλ. τσαγκάρης, συγχρόνως δε διατηρούσε και στιλβωτήριο! Η Νικολίτσα, καταγομένη από τήν Μέντζενα της Αχαΐας, ήταν μοδίστρα!

Από το μέτωπο της Μικράς Ασίας μια ιστορική φωτογραφία με υπότιτλο:

«Σκληρή Ανάμνησις, Αύγουστος 23 - 1920

‘Υστερα απ’ τη μάχη πήρα να γράψω στους δικούς μου τας ανδραγαθίας μας

Τοποθεσία καταυλισμού περίφημο Μαύρο Δένδρο, φημισμένο για τα κρύα νερά του»

Υπογραφή: Γεώργιος Λενής

_____Ο γιός τους Αθανάσιος, δηλ. ο υποσημειούμενος, έφηβος πια, όταν δεν είχε σχολείο, (δηλ. τις ελεύθερες ημέρες και ώρες, το απόγευμα του Σαββάτου, στις διακοπές Χριστουγέννων και Πάσχα και το καλοκαίρι) εργαζόταν κοντά στον Πατέρα του ως τσαγκαρόπουλο και ως λούστρος.

_____Σαν λούστρος, έπαιρνε τα λασπωμένα παπούτσια του πελάτη και τα έκανε να γυαλίζουν, κυριολεκτικώς να λάμπουν! Και τότε από την ψυχή του αυθόρμητα

έβγαине μια προσευχή: «Κύριε, αξίωσε με μια μέρα να γίνω λειτουργός Σου, ώστε όπως τώρα κάνω τα παπούτσια τους να γυαλίζουν και να λάμπουν, έτσι να καθαρίζω και τις ψυχές των ανθρώπων και να λάμπουν»!

_____Αργότερα, ως φοιτητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (Οκτώβριος 1956 – Ιούνιος 1960) εργαζόταν, ώστε να κερδίζει τα αναγκαία χρήματα! Εργαζόταν σε ένα εξαίρετο πνευματικό περιβάλλον, στη Γραμματεία του θρησκευτικού περιοδικού «Η ΖΩΗ».

_____Έπειτα, αποδεχόμενος την προτροπή του πνευματικού του καθοδηγητή, του Αρχιμανδρίτου τότε πατρός Καλλινίκου Καρούσου, (μετά ταύτα Μητροπολίτου Πειραιώς), πολύ πρώιμα (Δεκέμβριος 1959) έταξε τον εαυτόν του στην Μοναστική ιεραποστολική Αδελφότητα «ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΧΡΥΣΟΠΗΓΗ». Αργότερα (Φεβρουάριος 1960) κοντά τους ήλθε και ο τότε τελειόφοιτος της Νομικής Σχολής του Π.Α. Χρήστος Παρασκευαΐδης, ο μετά ταύτα αείμνηστος και υπέροχος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών καί πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος. Στη συνέχεια στην Μοναστική Αδελφότητα της ΧΡΥΣΟΠΗΓΗΣ προσετέθησαν και άλλοι Αδελφοί, όπως ο Μητροπολίτης Σάμου κ. Ευσέβιος κ.ά.

_____Τελικά ο Αθανάσιος Λενής, στην ηλικία των είκοσι τριών (23) ετών, αφιέρωσε ολοκληρωτικά την ύπαρξή του στον Νυμφίο Χριστό! Στις 17 Μαΐου 1961 έδωσε την Μοναχική του Ομολογία, δηλ. εκάρη Μοναχός στην Ιερά Μονή Βαρλαάμ των Μετεώρων και έλαβε το όνομα Αμβρόσιος. Στις 31 Μαΐου 1961 έλαβε τον πρώτο βαθμό της Ιερωσύνης, χειροτονηθείς Διάκονος του Θεού του Υψίστου, επίσης στα Μετέωρα. Έτσι άρχισε τα βήματά του ως κληρικός. Τέλος, πολύ πρώιμα, στις 17 Ιουλίου 1963, στην ηλικία των 25 ετών, χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος στην Ιερά Μονή Αγίας Μαρίνης (Μαρίτσας) της Αχαΐας.

_____Έκτοτε παραδόθηκε ολοκληρωτικά στο έργο του Θεού, στο έργο της εσωτερικής ιεραποστολής, δηλ. στην διδαχή του Ευαγγελίου. Ο Φιλάνθρωπος Θεός ωδηγούσε τα βήματα του και κατηύθυνε συνεχώς τη ζωή του! Ας σημειωθεί, ότι ουδέποτε είχε εισέλθει στην ψυχή του, ή και απλώς στη σκέψη του, η επιθυμία να γίνει «Δεσπότης», δηλ. Αρχιερέυς του Θεού του Υψίστου! Υπηρετούσε ως ιερέυς το ιερό Θυσιαστήριο καί ήταν απολύτως ευτυχής!

_____Αυτή, λοιπόν, ήταν η πορεία του άλλοτε λούστρου των υποδημάτων! Ο Θεός άκουσε την προσευχή του καί τον κατέστησε λειτουργό των Μυστηρίων των πνευματικών! Έτσι ο Αθανάσιος, ως Αμβρόσιος τώρα, άρχισε νά ασχολείται όχι πια με τα παπούτσια των ανθρώπων, αλλά με την ανθρώπινη ψυχή! Ταπεινά και αθόρυβα εργαζόταν ως εργάτης του Ευαγγελίου, ως Κήρυξ του λόγου του Θεού! Στόχος του η σωτηρία της ανθρώπινης ψυχής! Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν!

_____Πλήν όμως το σχέδιο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού ήταν διαφορετικό! Ο αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κυρός ΣΕΡΑΦΕΙΜ ξαφνικά και απροειδοποίητα έσκυψε επάνω μου με στοργική αγάπη και με ανέσυρε από τον

κάδο των αφανών και ασήμων! Ανασύροντάς με, λοιπόν, από την ασημότητα και την αφάνεια, με ετοποθέτησε Γραμματέα της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου (Δ.Ι.Σ.) (στις 17 Ιουλίου 1974, στην ηλικία των 36 ετών). Τον Αύγουστο του έτους 1976 η Ιερά Σύνοδος με εξέλεξε Τιτουλάριο Μητροπολίτη Ταλαντίου και με τοποθέτησε Αρχιγραμματέα της Δ.Ι.Σ. (στήν ηλικία των 38 ετών). Καί, τέλος, στις 12 Οκτωβρίου του έτους 1978, στην ηλικία των σαράντα (40) ετών, δια μιας πανηγυρικής εκλογής (δια ψήφων 59 επί 80 ψηφισάντων) η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος με εξέλεξε Μητροπολίτη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας.

_____Πρός δόξαν Κυρίου θα σας διηγηθώ εδώ ένα «θεοσημείο», που είχε προηγηθεί της εκλογής μου. Την Κυριακή 16 Απριλίου 1978, (Ε΄ Κυριακή των Νηστειών), προσκεκλημένος του αειμνήστου Μητροπολίτου ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ως τιτουλάριος Μητροπολίτης Ταλαντίου, ήλθα στο στο Αίγιο και εχοροστάτησα στον τελευταίο κατανυκτικό Εσπερινό, εκήρυξα δε και τον θείο λόγο, στο ιερό προσκύνημα της Παναγίας Τρυπητής. Μετά το πέρας του Εσπερινού επλησίασα την ιερά Εικόνα της Παναγίας μας για να προσκυνήσω. Εκεί ευρισκόμενος, δηλ. ακριβώς μπροστά στην Εικόνα της Παναγίας μας, βλέπω τον μακαριστόν Γεώργιον να εξέρχεται από το Ιερό Βήμα, όπου, ευρισκόμενος, παρακολουθούσε τον Εσπερινό, και να με πλησιάζει! Και τότε μου λέγει: «Σας παρακαλώ, βγάλτε το καλυμμαύχι σας»! Τον κοιτάζω αμήχανος! Εκείνος επαναλαμβάνει δύο ακόμη φορές τα ίδια λόγια, χωρίς να κατανοώ το «γιατί;»! Βγάζω, λοιπόν, το καλυμμαύχι μου, οπότε ο Μακαριστός Γεώργιος, βγάζει από το στήθος Του το αρχιερατικό του Εγκόλπιο, που πάντοτε οι Αρχιερείς φέρουν επί του στήθους των, και το φοράει εις εμέ! Εκείνος, ο αείμνηστος ΓΕΩΡΓΙΟΣ, αποχωρεί από τον Ναό της Τρυπητής ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΟΛΠΙΟ, εγώ δε ο ανάξιος απέρχομαι φέρων επί του στήθους μου, ΔΥΟ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑ ΕΓΚΟΛΠΙΑ! Η εβδομάδα, η οποία ακολουθεί, ονομάζεται «Εβδομάδα της Κουφής», επειδή δεν υπάρχουν βραδυνές ιερές ακολουθίες, όπως π.χ. Οι Χαιρετισμοί, οπότε ένας Αρχιερέυς δεν έχει λειτουργικά καθήκοντα και άρα δεν χρειάζεται να μεταβεί στο Ναό. Άρα η πρώτη μετά ταύτα παρουσία και χοροστασία του Επισκόπου γίνεται κατά την επομένη, δηλ. την Κυριακή των Βαΐων. Έτσι, λοιπόν, ο Μακαριστός προκάτοχός μας κυρός Γεώργιος, έτοιμος για την χοροστασία της Κυριακής των Βαΐων, καθώς κατέβαινε την σκάλα του Επισκοπείου, όλως αιφνιδίως, ένοιωσε ένα πόνο στο στήθος του, επέστρεψε αμέσως στο Δωμάτιό του, έγειρε στο κρεβάτι του και εκεί«εξεμέτρησε το ζείν», δηλ. παρέδωσε το πνεύμα Του στον Κύριό μας! Έπαθε ρήξη αορτής και έμεινε επί τόπου!

_____Άρα την Ε΄ Κυριακή των Νηστειών, ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ, της «Κυράς του Αιγίου», Πολιούχου και Προστάτιδος, άνωθεν φωτιζόμενος, εις εμέ τον αμαρτωλόν καί τρισάθλιον ΠΑΡΕΔΩΣΕ το σκάφος της τοπικής αυτής Εκκλησίας, κατά τινα τρόπον με διώριζε διάδοχόν Του! «Ως

εμεγαλύνθη τα έργα Σου, Κύριε» (Ψαλμ. 103)! Αυτό, λοιπόν, είναι ένα ακόμη, ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ οπωσδήποτε, θαύμα από τα πολλά άλλα θαύματα του Κυρίου μας στη ζωή μου.

Έτσι την Κυριακή 19 Νοεμβρίου 1978 ανελάμβανα επισήμως τους οίακες, δηλ. το πηδάλιο, του σκάφους της τοπικής αυτής Εκκλησίας, της Ιεράς Μητροπόλεως Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, υπέρ της οποίας αναλίσκομαι καθημερινώς επί τριάντα και εννέα τόσα χρόνια. Τώρα πιά, καθώς διανύω το ογδοεικοστό (80) έτος της ηλικίας μου, συμπληρώνω δε -με την βοήθεια του Κυρίου μας- σαράντα (40) χρόνια μιας νυχθημέρου Επισκοπικής Διακονίας ως Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, είναι καιρός να αφήσω την Διοίκηση, ώστε να μη καταστώ βάρος στην ιστορική και Ιερά αυτή Μητρόπολη! Βλέπετε «μακάριον εστί διδόναι μάλλον ή λαμβάνειν» (Πράξεις 20,35).

Από τη θέση αυτή, όπως επίσης έπραξα και από την Ωραία Πύλη του Μητροπολιτικού μας Ναού, της Παναγίας Φανερωμένης στο Αίγιο, υποκλίνομαι ταπεινά και ζητώ συγγνώμην από όσους, αθελήτως πάντοτε, ελύπησα, ηνώχλησα, αδίκησα και επίκρανα κατά την άσκηση των ποιμαντικών μου καθηκόντων, δηλ. κατά την εκπλήρωση της αποστολής μου. Παρακαλώ να εύχεσθε υπέρ εμού, υπέρ της σωτηρίας της ψυχής μου.

Αίγιον, 26 Νοεμβρίου 2017, επέτειο της εις τα Καλάβρυτα ενθρονίσεώς μου (26.11.1978).

+ Ο ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Σημ. Από την ηλεκτρονική Εφημερίδα «Kalabryta news» του αγαπητού μας κ. Νικολάου Κυριαζή αναδημοσιεύουμε το σχετικό ρεπορτάζ και θερμότατα τον ευχαριστούμε.

+ Ο Κ & Αι Α.

Με δάκρυα στα μάτια γονάτισε την περασμένη Κυριακή 19 Νοεμβρίου 2017 μπροστά στην Ωραία Πύλη του Μητροπολιτικού Ιερού Ναού της Φανερωμένης Αιγίου ο σεβασμιότατος Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας Αμβρόσιος Λενής, και ζήτησε συγγνώμη απ' όσους στενοχώρησε. Ο κ.κ. Αμβρόσιος, ένας ιεράρχης με πυγμή και λόγο, ανακοίνωσε παρουσία πιστών, κλήρου και επισήμων την οριστική αποχώρησή του από τον εκκλησιαστικό θρόνο του, έπειτα από 40 ολόκληρα χρόνια αρχιερατείας του στην Ιερά Μητρόπολη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας.

Στο τέλος της εξομολογητικής του ομιλίας, ο δυναμικός ιεράρχης, ζήτησε φανερά συγκινημένος συγγνώμη από όσους στεναχώρησε ή πίκρανε με λόγια και πράξεις του λέγοντας χαρακτηριστικά τα εξής: «Συγχωρήστε μου, σας παρακαλώ και σας ικετεύω, συγχωρήστε μου αδελφοί μου και παιδιά μου, τα λάθη μου, τις παραλείψεις μου, τις ατέλειες του χαρακτήρος μου! Και δοξάστε μαζί μου το Όνομά του Κυρίου μας» συμπληρώνοντας ότι «Όλα έχουν ένα τέλος και ήρθε η ώρα να ζήσω μαζί σας εδώ, στο Αίγιο και στα Καλάβρυτα, έξω από τα επίσημα». Σύμφωνα με το πρωτόκολλο, ο Μητροπολίτης κ.κ. Αμβρόσιος θα παραμείνει στη θέση του έως τα τέλη του 2018 και αμέσως θα ξεκινήσουν οι διαδικασίες για τη διαδοχή του από την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Ο Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

39 ολόκληρα χρόνια συμπλήρωσε ο Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιος (κατά κόσμο Αθανάσιος Λενής) από την ημέρα που ενθρονίσθηκε Μητροπολίτης μας.

Γεννήθηκε το 1938 στην Πάτρα την 25ην Απριλίου 1961 εκάρη Μοναχός, την 31ην Μαΐου 1961 Διάκονος, την 17ην Ιουλίου 1963 Πρεσβύτερος, την 17ην Αυγούστου 1976 εξελέγη Μητροπολίτης Ταλαντίου και την 12ην Οκτωβρίου 1978 εξελέγη Μητροπολίτης της ιστορικής Μητροπόλεως Καλαβρύτων και Αιγιαλείας και σαν σήμερα το 1978 ενθρονίσθηκε στο Αίγιο.

Διετέλεσε Προϊστάμενος της Θρησκευτικής Υπηρεσίας της Χωροφυλακής και Αρχιγραμματέας της Ιεράς Συνόδου και έχει δημοσιεύσει πολλές μελέτες, κυρίως

ιστορικού και αντιαιρετικού περιεχομένου.

Πολλά τα έτη!

Δείτε ολόκληρη την ομιλία του όπως την κατέγραψε το ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ-NEWS:

Πηγή: kalavrytanews.com, mkka.blogspot.gr